

ἀπ' αὐτὴν κι' ἤθελε νὰ πῶσι τοὺλάχιστον μὲ τιμὴ.
Ἐπιλήθηντε μὲ σεβασμὸ μισροστὰ στὸν Φραγκίσκο Β' καὶ λα-
δαίνοντας πρῶτος τὸ λόγον, εἶπε :

—Μεγαλειότατε, ἤξερα ἔκ τῶν προτέρων καὶ δὲν ἀμφέβαλα κα-
θόλου, δι' ὃ γέρο ἡγήρηξ τὸν πατέρα σας καὶ τοῦ πατρὸς σας θὰ
εἶχε πολὺ μικρὴ εἴσοδα κατὰ σας. Δὲν παρανοσοῖσθε μὲ τὴ μετα-
στροφή αὐτῆς τύχης, τὴν ὁποία εἴχα προβλέπει. Ἀποσύνομα
χωρὶς ψήθυρο διακατωρίας. Ἄν ποτὲ ὁ βασιλεὺς ἢ ἡ Γαλλία χρεω-
στοῦν τις ὑπηρεσίες μου, θὰ μὲ βρῆτε στὸν πάργον μου στὸ Σαντιγὰ,
Μεγαλειότατε, κι' ἡ περιουσία μου, τὰ παιδιὰ μου, ἢ ζωὴ μου, ἔπι-
τέλος ἔχω, θὰ εἶνε πάντοτε στὴ διάθεσί σας.

Αὐτὴ ἡ σοβαρότης καὶ ἡ υπεριοψία τοῦ κοντοσταύλου φάνηκε
νὰ συναγῆ τὸν νεωτὸ βασιλέα, ὁ ὁποῖος, περισσότερο στενοχωρημέ-
νος ἀπὸ ποτὲ, γύρισε πρὸς τὴ μητέρα του μὲ μιὰ ἔκφρασι ἀπογνώ-
σεως.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ δοῦξ ντὲ Γκιζ, καταλαβαίνοντας δι' ἔφτανε
μόνο ἡ ἐπιμέλειά του γὰ νὰ μεταβῆ σὲ δογῆ τὴν ἐπιφυλακτικώτερα
τοῦ γέροντος κοντοσταύλου, εἶπε μὲ τὴ μεγαλύτερη εὐγένεια :

—Ἀφοῦ ὁ κ. ντὲ Μονγκορανὸν ἐγκαταλείπει τὴν Αἰθί, θὰ θελή-
σῃ, ἰσπότη, νὰ παραδοκῇ πρὸς τὴν ἀναχωρήσεώς του, στὴν αὐτοῦ
Μεγαλειότητα τὴν βασιλικὴ σφραγίδα, ποὺ τοῦ εἶχε παραδόσει ὁ
μακαρίτης βασιλεὺς καὶ τὴν ὁποία χρεωώθησθε ἀπὸ σήμερα.

Ὁ Σημαδευμένος δὲν εἶχε γελαστεῖ. Ἐρωτησαν τὰ αὐτὰ αὐτὰ λό-
για του γὰ νὰ προκαλοῦσαν στὸ μεγαλύτερο βαθμὸ τὴν μαγία τοῦ
ἐρλήπτου κοντοσταύλου.

—Αὐτὴ ἡ σφραγίδα, νὰ τὴν! εἶπε μὲ διαπεραστικὸν τόνο, βράζον-
τας ἀπ' τὸν μανθῶνα τοῦ τῆ βασιλικῆ σφραγίδας. Ἦμιον ἔτοιμος νὰ
τὴν παραδώσω στὴν αὐτοῦ Μεγαλειότητα, χωρὶς κανεὶς νὰ μὲ πα-
ροαλῆθῃ. Μά, καθὼς βλέπω, ἢ αὐτοῦ Μεγαλειότητος περιστοιχίζεται
ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ τὴ συμβουλεύουσι νὰ περιφρονῇ τοὺς ἀνθρώπους,
ὁ ὁποῖος μόνο στὴν εὐνομοσύνη τῆς ἔχουν δικαιοσύματα.

—Ποιὸς ἔννοει ὁ κ. ντὲ Μονγκορανὸν; ρώτησε μὲ ἄγρος περι-
φανῆ ἡ Αἰκατερίνη.

—Πῶς; Ἐννοῶ ἐκεῖνος ποὺ πε-
ριστοιχίζων τὴν αὐτοῦ Μεγαλειότη-
τα, κύριε, ἀπάντησε ὁ κοντοσταύλος
ἀπότομα.

Μὰ εἶχε διαλέξῃ ἄσχημη στιγμὴ
γὰ νὰ θυμωθῆ. γὰτὶ ἡ Αἰκατερίνη
δὲν ἤπιθεσε παρὰ εὐκαρία νὰ ἔρ-
οσάτῃ.

Σπεῖσθησε ἀπ' τὴ θέσι τῆς κι' ἀ-
φίοντας κατὰ μέρος τοὺς τύπους καὶ
τὰ προσήματα, ἄφροντα νὰ κατηγορῆ
τὸν κοντοσταύλου γὰ τὸν πρότινον
καὶ περιφρονητικὸν τρόπο, μὲ τὸν ὁ-
πιὸ φερνόνταν πάντα ἀπέναντί τῆς,
γὰ τὴν ἐχθρότητά του ἐναντίον τῆς
καὶ γὰ τὴν προτίμησι, τὴν ὁποία ἔ-
δραχε πάντοτε στὴν εὐνομοσύνη τοῦ
βασιλέως. — Ὁχι, σὴ νόμιμη σύζυγός
του. Ἦ βασιλομήτωρ δὲν ἄγνοοῦσε,
δι' ὃ κοντοσταύλος ἦταν ἡ αἰτία ἑλθῶν
τῶν ἐξαιτελισμῶν ποὺ εἶχε ὑποφέρει,
ὅπως ἐπίσης ἤξερε δι, κατὰ τὰ πρῶ-
τα χρόνια τοῦ γάμου τῆς, ὁ Μονγκο-
ρανὸν εἶχε τοιμήσει νὰ προτείνῃ στὸν
Ἐρρίκο Β' νὰ τὴ διώξῃ καὶ
νὰ τὴ στελεῖ πίσω στὴν πατρίδα τῆς, ὡς στείρα!

Ἀκούγοντάς τα δι' αὐτὰ, ὁ μακαρίτης κοντοσταύλος, ποὺ ἦ-
ταν ἐλάχιστα συνηθισμένος σ' ἐπιτιμίες, ἀπάντησε μ' ἓνα σαρκασμὸ,
μὲ μὰ καινούργια πρόβλημα δηλαδὴ.

Ἐπινομηταξὺ, ὁ δοῦξ ντὲ Γκιζ εἶχε τὸν καιρὸ νὰ πῶσι μὲ σιγαλὴ
φωνὴ τῆς διαταγῆς τοῦ Ἐρρίκου Β' ἢ μᾶλλον νὰ τοῦ ὑπαγορεύσῃ
τῆς δικῆς αὐτῆς. Ἐπειτα, ἠθρόνομα καλῆρας τὴ φωνὴ του, κερανο-
δόλησε τὸν ἀντίπαλόν του, πρὸς μεγάλη βλασφημία τοῦ Αἰκατερίνης
τῶν Μεδίκων.

—Κύριε κοντοσταύλε, ποὺ εἶπε μὲ μιὰ εὐνομοσύνη εὐγένεια, οἱ φί-
λοι σας καὶ οἱ ἀνθρώποι σας ποὺ παρακαλοῦσίντων μαζὺ σας στὸ
συμβούλιον, ὁ Μπασκεῖλ, ὁ Λ' Ὀυπερτὴν κα' οἱ ἄλλοι, ποὺ πάντων ἡ
αὐτοῦ ἐξοχότης ὁ σεργιανὸν Ζαν Μπασκοντὶ, θὰ θελήσῃ νὰ
σαλαῶς νὰ σας μισηθοῦν καὶ θ' ἀποχωρήσῃ ἀπ' τῆς θέσεως τους.
Ὁ βασιλεὺς σὰς ἀναθετὴ νὰ τοὺς εὐχαροστήσῃτε ἐκ μέρους του.
Ἄπὸ αὐροὺ θὰ ἔχουν ἄντακατασθε!

—Καλὰ! μοιρομύθισε ὁ Μονγκορανὸν μὲσ' ἀπ' τὰ δόντια του.
—Ὅσο γὰ τὸν κύριον Κολινὺ, τὸν ἀνεπὶθὸν σας ποὺ εἶνε συγγού-
τος κινδερῆτης τῆς Πικαρδίας καὶ τῆς Ἰλ-ντὲ-Φρανς, ἐξακολούθη-
σε ὁ Σημαδευμένος, ὁ βασιλεὺς νομίζε, δι, τὰ διπλὰ αὐτὰ καθήκοντα
εἶνε πολὺ βαρειά γὰ ἓνα μόνο πρόσωπον, καὶ θέλει ν' ἀλλάξῃ τὸν κ.
ναύαρχο αὐτῆς τὴ μὰ ἀπὸ τῆς διοικήσεως αὐτῆς, κατ' ἐπιλογήν του. Ἄν
θέλετε, ἔχετε τὴν καλοσύνη νὰ τὸν εἰδοποιήσῃτε....

—Μάλιστα! εἶπε ὁ κοντοσταύλος μὲ πείσμα.
—Ὅσο γὰ σὰς, κύριε κοντοσταύλε.... ἐξακολούθησε ἤσυχα ὁ
δοῦξ ντὲ Γκιζ.

—Θὰ μοῦ ἔξακαίρετε λοιπὸν τὴν ράβδον τοῦ κοντοσταύλου, τὴν
βέλοισι ὁ Μονγκορανὸν; χλωμάξοντας,

—Ὁ, ὄχι! ἀπάντησε ὁ Γκιζ. Ἐξέρετε πολὺ καλὰ, δι' ὃ τίτλος τοῦ
κοντοσταύλου σὰς εἶνε ἀναραίρετος. Μὰ δὲν συμβιβάζεται μὲ τοῦ
μεγάλου συμβούλου, τὸν ὁποῖο ἔχετε ἐπίσης. Αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη τῆς
αὐτοῦ Μεγαλειότητος, ὁ ὁποῖος σὰς ἀφαιρεῖ τὰ καθήκοντα τοῦ με-
γάλου συμβούλου καὶ τ' ἀναθετὴ σὲ μένα, γὰτὶ δὲν ἔχω ἄλλα.

—Ὁραία! εἶπε ὁ Μονιξ νου, τρίζοντας τὰ δόντια του. Τελειώ-
σατε τῶρα, κύριε;

—Ναί, ἰσπότη! ἀπάντησε ὁ δοῦξ ντὲ Γκιζ καὶ ἔξακαίθησε.
Ὁ κοντοσταύλος καταλάβαινε, δι, δὲν θὰ μοιροῦσε νὰ συγκα-
τήσῃ περσσότερο τὴ λίσσα του, δι, θὰ ἔξαποῖσε ἴσως καὶ δείχνον-
τας ἀσέβεια πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ βασιλέως, θὰ γινόταν στασιαστής.
Δὲν θέλησε λοιπὸν νὰ δώσῃ κ' αὐτὴν ἀκόμα τὴ χαρὰ στὸν ἐχθρὸ
του ποὺ θράμβεινε. Χαωρήθησε κα' ἐτοιμώθησε ν' ἀποσυρθῆ.

Ὁτόσο, πρὶν ἀπομακρυνθῆ, εἶπε στὸν νεωτὸ βασιλέα :

—Μεγαλειότατε, ἔχω μιὰ λέξι νὰ πῶ ἀκόμα, ἔχω νὰ ἐκτελήσῃ
ἓνα τελευταῖον καθήκον πρὸς τὴν μνήμη τοῦ ἐνδόξου πατρὸς σας.
Αὐτὸς ποὺ τὸν χτύπησε θανάτῳ, ὁ αἴτιος τῆς ἀπογνώσεως ἑλθῶν
μας, δὲν ἦταν ἴσως τόσο ἀδέξιος καὶ τὸ χτύπημά του δὲν ὀφείλετο
στὴν τύχη. Ἐγὼ τοὺλάχιστον πιστεύω τὸ ἀντίθετον καὶ νομίζω, δι,
ποὺ χτύπημά του ἔπλητρε ἐγκληματικὴ πρόθεσις. Ἐξέρω δι' ὃ ἀνθρώ-
πος, τὸν ὁποῖο κατηγοροῦ, θεωροῦσε τὸν ἑαυτὸν του προσβεβλημένο
ἀπ' τὸν πατέρα σας. Ἦ Μεγαλειότης σας, χωρὶς ἄλλο, θὰ διατάξῃ
μιὰ αὐστηρὴ ἀνάκρισι σχετικῶς.

Ὁ δοῦξ ντὲ Γκιζ ἀνατήρησε, ἀκούγοντας τὴν κατηγορία αὐτὴ,
ποὺ ἦταν τόσο ἐπιπόνηνη γὰ τὸ Γαβριήλ. Μὰ ἡ Αἰκατερίνη τῶν
Μεδίκων ἀνέλαβε αὐτὴ τὴ φωνὴ ν' ἀπαντήσῃ.

—Μάθετε, κύριε, εἶπε στὸν κοντοσταύλου, δι, δὲν ἦταν ἀνάγκη
τῆς ἐπιμέλειάς σας γὰ νὰ προκαλέσῃτε σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα τὴν
προσοχὴ λέγων, αὐτοῦ ὁποῖος ἀφαιρῶς ὁ βασιλεὺς δὲν ἦταν ἑ-
λιγώτερο περσφιλῆς ἀπὸ δι, ἦταν σὲ σας. Ἐγὼ, ἡ χήρα τοῦ Ἐρρί-
κου Β', δὲν μπορῶ ν' ἀρήσω σὲ κανένα στὸν κόσμο τὴν πρωτοβου-
λία σὲ μιὰ τέτοια φροντίδα. Μεινάτε λοιπὸν ἤσυχος, κύριε.

—Τίποτε δὲν ἔχω νὰ προσθέσω,
ἀπάντησε ὁ κοντοσταύλος.

Δὲν τοῦ ἦταν ἐπιτετραμμένο οὔτε
νὰ βλασφημῇ τὸ πρόσωπόν του μί-
σος κατὰ τοῦ κλητῆος ντὲ Μονγκο-
ρανὸν καὶ νὰ παρανοσοῦσῃ ὡς καταδότης
τοῦ ἐνόχου κι' ἐκδικητῆς τοῦ κυρίου
του.

Πνευμένους ἀπὸ νεωότη κι' δογῆ,
βγήκε ἔξω ἀπ' τὴ βασιλικὴ αἴθουσα.
Τὸ βράδι τῆς ἡμέρας ἐκεῖνης ἔ-
φριξε γὰ τὸν πάργον τοῦ Σαντιγὰ.

Τὴν ἴδια μέρα ἢ Ἄρτεως τοῦ
Ποιητῆ ἐγκατέλειπε τὸ ἀνάκτορον
τοῦ Λουβρου, στὸ ὁποῖο ἐπὶ τόσα χρό-
να εἶχε βασιλεύσει πὸ πολλὸ ἀπ' τὴν
πραγματικὴ βασιλίσσα γὰ τὴ μακρο-
νὴ καὶ πέννημη ἐξουσία τοῦ Σωμιόν,
ἀπ' τὴν ὁποία δὲν θὰ ἔξαγαγίτε πο-
τὲ μέρη τοῦ θανάτου τῆς.

Ἐτσι, ἀπέναντί τῆς ἡ ἐκδίκησης
τοῦ Γαβριήλ ἦταν πλήρης.

ΧΠ

ΜΙΑ ΘΥΕΛΛΑ

Σήμερα μὲ τὴν ἐπιθυμία τῆς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων, οἱ ἀντι-
πρόσωποι τοῦ Παραλαμέντου βῆσαν τὴν πὸ ἀπόλυτη συμφωνία. Ὁ
Φραγκίσκος Β', ἔχοντας δεξιά του τὴ γυναῖκα του κι' ἀριστερὰ του
τὴ μητέρα του, τοὺς παρουσίασε στὸν δούκα ντὲ Γκιζ, ὡς ἐπίσημο
συμβούλόν του.

Ὁ Σημαδευμένος θράμβεινε, ἡ βασιλομήτωρ χαμογελῶσε στὸν
θρίαμβόν του, δια πῆγανταν περίφημα.

Ὅταν οἱ ἀπεσταλμένοι ἔφταναν, ὁ Φραγκίσκος Β' σπεῖσθησε κοι-
ρασμῶν.

—Ἐλπίσω πὸς ἔξαμετεδύσαμε σήμερα ἀπ' ἑλθῶν αὐτοὺς τοὺς τέ-
λους! εἶπε.

—Παιδί μου, ἀπάντησε ἡ Αἰκατερίνη, τὸ ἔργο σου δὲν τελείωσε
ἀκόμα γὰ σήμερα. Ἐγὼ νὰ σοῦ ἔζητήσω μισὴ ὥρα ἀπ' τὸν καιρὸ
σου γὰ νὰ ἐκτελέσῃς ἓνα ἰερὸ καθήκον.

—Ποῦ λοιπὸν, μητέρα μου; ρώτησε ὁ Φραγκίσκος.

—Ἐνα καθήκον δικαιοσύνης, Μεγαλειότατε.

—Τί θέλει νὰ πῇ; ἀναρωτήθηκε ὁ δοῦξ ντὲ Γκιζ μ' ἀνησυχία.

—Μεγαλειότατε, ἐξακολούθησε ἡ Αἰκατερίνη, ὁ πατέρας σας πέ-
θανε ἀπὸ βίαιον θάνατον. Αὐτὸς ποὺ τὸν χτύπησε εἶνε τῶρα ἐνόχος ἢ
ἀλλάξῃ ἓνας δυστυχισμένος; Ἐν πάσῃ περιπτώσει, μοῦ φαίνεται δι,
τὸ ζήτημα ἀξίζει νὰ ἔξετασθῇ. Προεῖται νὰ γίνῃ ἀνάκρισι ἀμέσως.

—Μὰ τότε, εἶπε ὁ Σημαδευμένος, θὰ ἔφριξε, κατὰ τὴ γνώμη σας,
νὰ συλλάβῃμι ἀμέσως τὸν κύριον ντὲ Μονγκορανὸν ὡς βασιλοκτόνον.

—Ὁ κύριος ντὲ Μονγκορανὸν ἀνεληλύθη σήμερα τὸ πρωῖ, ἀπὸν-
τησε ἡ Αἰκατερίνη.
(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΝΕΟΣ ΑΙΘΗΚΗΣ ΣΤ.ΧΣΖ
Ο ΑΝΕΜΟΣ
Τὴ λίμνη πόχει βίδος προκιά καὶ γαλανὰ τὰ νεῖστα
κι' ἀφίονται οἱ ἀνεμοὶ, θεοτέρελλα κεφάλια
κι' ἀφίονται τὰ φηλὰ βουνα καὶ τὰ βαθεῖα κανάλια
καὶ τὰ πὴν ἔχοντες ἔρχονται, μὲσ' σὲ φεράρ δροσάτα.
Γιὰ κείνη γύνει δάκρυα, Γαρμπὴ, καλὸν γεμάτα
λύωνει, Βορρὰ, μὲ βογγητὰ. Ὄστρια γὰλν-ἀγάλια.
Γιὰ κείνη μούκος καὶ δροσιεὶ σκουπάτε, Μαστρολάρα
κι' ἑοῦ, Πονέτε, τὰ φιλιά τὰ μελοζαχαράτα.
Ἄλλὰ ἡ ἀκατάδεχτη ψυροῖα δὲν σὰς θέλει.
Τὴ βλέπει πότε σκιάζεται καὶ φέγειε στὴ στεριά
πότε σὲ ρίχη κρούεται καὶ πότε δὲν τὴ μέλει.
Γιὰτ' ἀγαπάει τὸν Ὀδρανὸν, τὸ ρίνα, μὲ μαρτζὴ
κι' ἄλο στὸν ὄμο ρίγεται βαρειά,
γιὰ νὰ τὸν βλέπῃ σ' ἄνευρον πὸς τὴ σφι-
γὴ (γταγκαλιάζει).
Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ